

ĐẠI ĐẠO TAM KỲ PHỔ ĐỘ
TÒA THÁNH TÂY NINH

---

thi bản
ĐẠY ĐẠO
THÁNH NGÔN HIỆP TUYỂN
(QUYỂN NHỨT)

HỘI-THÁNH GIỮ BẢN QUYỀN

TÀI LIỆU SƯU TẦM 2019
hai • không • một • chín

Ebook được làm theo tài liệu phổ biến trên Website **DAOCAODAI.INFO**. Mọi góp ý, đề nghị bổ túc, sửa đổi những sơ sót, có thể có, xin vui lòng gửi điện thư vào địa chỉ: *tamnguyen351@live.com*

Thành thật tri ơn **BAN PHỤ TRÁCH PHỔ BIẾN KINH SÁCH WEBSITE DAOCAODAI.INFO** đã bỏ nhiều tâm-huyết và công sức trong việc sưu tập, biên khảo, đánh máy, in ấn hay phổ biến trên Website ngỏ hầu **GIÁO-LÝ ĐẠI-ĐẠO** được phổ truyền rộng rãi, lưu lại di-sản tinh-thần vô-giá cho thế-hệ hiện tại và nhiều thế-hệ tiếp nối mai sau.

California, 04/03/2022

Tâm Nguyên

Website: tusachCAODAI.wordpress.com

THI VĂN DẠY ĐẠO

THÀNH NGÔN HIỆP TUYỂN
(QUYỂN NHỨT)

MỤC LỤC

❖ THI VĂN DẠY ĐẠO THÁNH NGÔN HIỆP TUYỂN (Quyển I).....	9
▪ THI VĂN DẠY ĐẠO	11
▫ Tản Tả Bạch Ngọc Kinh	11
▫ Nho Văn Tứ Tuyệt.....	32

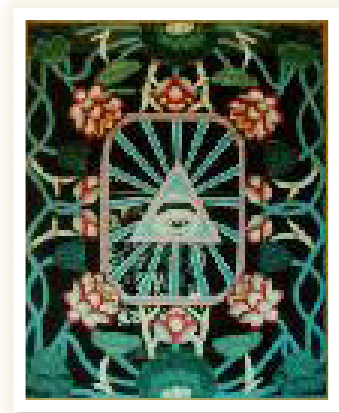

TÒA-THÁNH TÂY-NINH

THI VĂN DẠY ĐẠO
THÁNH NGÔN HIỆP TUYỂN (Quyển I)

THI VĂN DẠY ĐẠO

*Trời trời mình không mới thiệt bần,
Một nhành sen trắng náo nương chân.
Ở nhà mượn đám mây xanh kịt,
Đỡ gót nhờ con hạc trắng ngần.
Bố hóa người đời gây mối Đạo,
Gia ân đồ đệ dựng nền nhân.
Chùng nào đất dẫy Trời thay xác,
Chư Phật, Thánh, Tiên xuống ở trần.*

TÂN TẢ BẠCH NGỌC KINH

---

*Một tòa Thiên-Các ngọc lầu lầu,
Liền bắt cầu qua nhấp nhóa sao.
Vạn trượng then gài ngăn Bắc-Đẩu,
Muôn trùng nhịp khảm hiệp Nam-Tào.
Chư Thần chóa mắt màu thường đổi,
Liệt Thánh kinh tâm phép vẫn cao.
Dời đổi chớp giăng doanh đở nổi,
Vững bền vạn kiếp chẳng hề xao.*

Hảo Nam Bang! Hảo Nam Bang!
Tiểu quốc tảo khai hội Niết-Bàn.
Hạnh ngộ Cao-Đài truyền Đại-Đạo,
Hảo phùng Ngọc-Đế ngự trần gian.
Thi ân, tế chúng thiên tai tận,
Nhược thiết, nhược hư vạn đại an.
Chi bửu nhơn-sanh vô giá định,
Năng tri giác thế sắc cao ban.

Hữu văn hữu võ hữu phong ba,
Nhứt-Nguyệt, Âm-dương tứ quý hòa.
Thiên-Địa Càn-Khôn kiêm vạn loại,
Nhơn-quần, thảo mộc cập chư hoa.
Ly-kỳ cảnh vật cao-nhơn thưởng,
Đáo để san hà thượng khách ca.
Ngã vấn chư nhu hà thủ tạo?
Kính ngô vi chử, Đạo như hà?

NGỌC ẩn thạch kỳ ngọc tự cao
HOÀNG Thiên bất phụ chí anh hào
GIÁNG ban phước hạnh nhơn đồng lạc
THỂ tạo lương phương thế cộng giao
GIÁO hóa nhơn sanh cầu triết lý
ĐỘ truyền thiên hạ ái đồng bào
NAM nhơn tình câm sanh cao khí
PHƯƠNG tiện tu tâm kế duyệt lao.

Tường quang nhứt khí chiếu minh đồng,
Tam-giáo qui nguyên giữ cộng đồng.
Phật pháp khuyến nhưn qui mỹ tục,
Nho tông phục thế hưởng thuần phong:
Diệu huyền nhưn đạo tu tông hướng,
Mê hoặc tà mưu khả tư phòng.
Thế thượng giục tri thiên-sứ đáo,
Tam-Kỳ Phổ-Độ lập kỳ công.

Đã từng muôn kiếp có tên ta,
Ta bởi Đạo Trời mở cửa ra.
Ra để rước người lành đến ở,
Ở chung một cõi lại chung nhà.

Cương tỏa đường thời đã giải vây,
Đừng mơ cần nghiệt một đời này.
Hữu duyên độ thấu nguồn Chơn-Đạo,
Tu niệm khuyên bền chí chớ lay.

Một ngày thôn môn một ngày qua,
Tiên-Phật nơi mình phải ở xa?
Luyện đặng tinh thông muôn tuổi thọ.
Cửa Tiên xuất nhập cũng như nhà,

Một Trời, một đất, một nhà riêng,
Dạy dỗ nhưn sanh đặng dạ hiền.
Cầm mối Thiên-Cơ lo cứu chúng,
Đạo người vẹn vẻ mới thành Tiên.

Mơ màng chưa khỏi lụy phồn hoa,
Chưa biết nên thân tính sấm nhà.
Cải hạnh đổ người về tập thử,
Tháng sau sẽ đến trước trình ta.

Trình Ta Ta phải đỡ nâng chơn,
Khuyên một điều con khá giảm hờn.
Hễ ghét người thì Trời ghét lại,
Ghét người Trời ghét lẽ nào hơn.

Nào hơn vui thú đức tài lo,
Sẵn gối sẵn chần cứ xuống đò.
Ngoài nửa còn Cha, còn, chú, bác,
Làm gương cho đáng mới nên trò.

Nên trò Đạo-đức để gì đầu,
Vui chẳng vui sâu chẳng dám sâu.
Cái khổ của đời mình ước vọng,
Cái chê của chúng lại nài cầu.

Ký thành một cuốn gọi Thiên-Thơ,
Khai Đạo muôn năm trước định giờ.
May bước phải gìn cho mạnh trí,
Năm đuôi phước phụng đến dương bờ.

Thơ tho chi cũng vốn mùi đời,
Chưa kẻ dùng nên của để chơi.
Mua bán chọn lựa như buổi chợ,
Về nhà chưa tối đã qua đời.

Đinh ninh Thầy dặn trẻ đôi lời,
Mình biết Đạo mình giữ đó thôi.
Mặc kẻ thường tình ngu biếm nhẽ
Phải coi nên chỗ để nên lời.

Ngừa thuyền Thầy đợi kẻ sang chơn,
Khổ hạnh khuyên con chớ dạ hờn.
Sấm nghiệp trần gian còn phải khó,
Lựa là nghi-trường tại Bồng-Sơn.

Hay cho kẻ sĩ biết tu hành,
Hành ấy thì thân chẳng mền danh.
Danh vốn là bùa mê muội thế,
Thế không Đạo-đức thế không thành.

Mưa nắng thương thân chịu lắm lần,
Đành đem đức gởi tại Chiêu-Tân.
Thanh cao là biết ngon dưa muối,
Hơn ngụ lâu Yên ngó Đảnh Tân.

Bát-Nhã xin con trở mái chèo,
Thìn lòng thương lấy chúng sanh eo.
Trăm năm chưa hẳn nên hiền đức,
Tấn nẻo chong gai khá lựa dèo.

Lựa dèo lựa thế độ nhưn-sanh,
Khó dễ Thầy cho hiểu ngọn ngành.
Ấm muội thì nhiều mưu trí ít,
Đường Tiên chẳng bước, đọa thì đành.

Vong xu trọn cả một Càn-Khôn,
Hết kiếp thịt xương, tới kiếp hồn
Ngánh lại hỏi người là chắc đó,
Trăm năm là tuổi chết rồi chôn.

Ra vòng thế tục ít người toan,
Vì chẳng ưa mua một chữ nhân.
Rồng rắn cùng đời rồng hóa rắn,
Vinh huê nó lại giấc mơ màng.

Sánh vai Sào-Phủ ẩn danh xưa,
Vì nẻo lợi danh cũng đã thừa.
Mau bước lui lần qua cửa tục,
Cười, than, vui, khóc, thấy hay chưa?

Nghe nghe thì lắm tiếng hiền lương,
Đạo-đức con tua giữ một đường.
Biến đổi, non đời đời phải tuyệt,
Đức cao bền vững khó cân lường.

Bài đờn ai khéo sắm đờn đây,
Để quỷ để ma ở cả đây.
Lấn bản cứ theo toan cám dỗ,
Làm cho nên nổi Đạo xa Thầy.

Sắc trời đã đến tận nơi tay,
Cực nhọc khuyên con chớ dạ nài.
Lập Đạo dầu nên ngàn thuở để,
Nêu danh hậu thế tiếng bền dai.

Từng lo tu luyện bấy lâu nay,
Chuộng Đạo từ đây đã gặp Thầy.
Một chức Giáo-dân tua lãnh lĩnh,
Làm cho đời tộ hóa ra hay.

Đức cao thì mới đáng nên người,
Đức thấp tài kia đã mấy mươi.
Có đức có tài giếng đạo trong,
Không tài không đức hóa không thời.

Nhơn là đâu hết các hành tàng,
Cũng bởi vì nhơn, dân hóa quan.
Dân trí có nhơn nhà nước trị,
Nước nhà nhơn thiết một cơ quan.

Trời hằng thương mến lũ nhơn-sanh,
Giận nổi cứu cứu ở bạc tình.
Ép chí sợ trôi, trôi khó níu,
Thương thì để dạ dụng oai linh.

Bay đến Hồ-Dương phụng gáy chiều,
Thần, Tiên giáng thế biết bao nhiêu.
Trở chơn ít kẻ lo đi ngược,
Bước đọa xem qua dấu dập-diều.

Dập-diều lắm kẻ ngó Thiên-Đường,
Buổi thế không lo níu nhàn dương.
Đương thạnh thì hay đời mạt kiếp,
Nêu thân ở giữa cuộc tang-thương.

Tang-thương đã biến cuộc hầu gần,
Bắc-Hải rồi sau lại hóa sân.
Thanh thế con người toan cái ác,
Tùng theo nhưn cách đặng phong Thần.

Phong Thần đừng tưởng chuyện mờ-hồ,
Giữa biển ai từng gặp Lão-Tô?
Mượn thế Đặng toan phương giác thế,
Cũng như nương viết của chàng Hồ.

Chia đôi lỗ ở, lỗ khi về,
Cách trở một mình biết mấy quê!
Thạnh bỏ, suy đường lao khổ phận,
Cũng như Bạch-Khỉ đến hôn-mê.

Hôn-mê chẳng quản một thân hiền,
Tâm niệm tự nhiên lại thấy Tiên.
Thử để hỏi tâm, tâm sẽ dạy,
Rằng trong thế-giải Lão cao quyền.

Cao quyền khó kiếm đặng cao ngò,
Đạo-Đức gây nên đã phải hồi.
Mượn của trần-gian lưu chất lại,
Thiên-niên còn mặc đứng gây trời.

Ngu vì Đạo-Đức ấy ngu hiền,
Thành dạ thì toan đến cảnh Tiên.
Nước mắt chưa lau cơn kiếp trái,
Có công phổ-độ giải tiên-khiên.

Tiền-khiên đã mãn nghiệp căn xưa,
Phải biết ăn-năn chiếm thượng thừa.
Một kiếp muối dưa xong kiếp nợ,
Cuộc đời oan nghiệt thấy rồi chưa?

Chưa rồi nữa kiếp lắm lo lường,
Thấy kẻ lòng thành Lão cũng thương.
Nếu muốn an vui theo lẽ Đạo,
Từ từ đừng vọng vị cao lương.

Cao lương mỹ vị hại thân phàm,
Hỏi thử thế đời mấy món tham?
Cao chức vợ nhiều ăn lớn đũa,
Thâm lo lự tứ với ưu tâm.

Tâm ưu Bàng-Cử trắng đầu non,
Mưu lấy chức quan đứ phải mòn.
Chi bằng một bầu đầy Nhứt-Nguyệt,
Thông minh miệng thế mặc dò đon.

Dò đon cho rõ nẻo Thiên-Thai,
Cái tiếng tài khen chẳng phải tài.
Mình Thánh mình hiền mình biết lấy,
Tặng phong quá tiếng chó nhờ ai.

Người đâu biết đặng tấc lòng mình,
Hoa hỏi đến Trời mới biết linh.
Thiệt thiệt hư hư vì mắt thịt,
Thôi thì đợi chết biết tiền trình.

Tiền trình Thầy dạy trước con tường.
Đợi hạ sang năm mới tuyển lương.
Năm bảy năm sau nên nghiệp lớn,
Đến chừng ấy khá Đạo lo lường.

Lo lường cho rõ thấu Thiên-Cơ,
Biết đặng thì tua tính kịp giờ.
Khuyến thiện đã nhiều công cực nhọc,
Toan lo cho vẹn đạo đồ thơ.

Đồ thơ oằng oại gánh nghiêng vai,
Mặc khách làng văn nhọc chớ nài.
Nghiệp nước nổi nhà còn bận bịu,
Thanh nhàn chưa phải buổi xem mai.

Xem mai trông gặp trở hai lần,
Như Đúc-Khổng xưa muốn thấy Lân.
Hờn gió, giận mưa hoài trí tính,
Thâu niên chẳng đoái chút tinh thần.

Tinh thần đây xác mới tinh anh,
Đừng vướng nẻo công với mối danh.
Thường hứng gió đông tua biết gió,
Đừng trương cánh nhận bị tan tành.

Tan tành khó nổi kết làm nguyên,
Như chỗ non cao muốn quá thuyên.
Mình biết phận mình an thú vị,
Chẳng phen bằng Phật cũng là Tiên.

Nho-nhã con tua tập tánh tình,
Dưới đời đừng tưởng một mình lanh.
Một câu thất-đức thiên niên đọa,
Nhiều nỗi trầm-luân bởi ngọn ngành.

Chi-lan mọc lẫn cỏ hoa thường,
Chẳng để mũi gân chẳng biết hương.
Hiển ngộ rúi sanh đời bạo ngược,
Dầu trong Thánh-đức cũng ra thường.

Cao-Đài tá thế đến phàm gian,
Bạch-Ngọc Huỳnh-kim cũng chẳng màng.
Chịu lụy đòi phen xem quá tục,
Nghĩ không đồ lụy phải cười khan.

Cười khan mà khóc bởi thương bầy,
Chẳng mất một con, nghiệt cả bầy.
Biết phận già không chờ chống gậy,
Nường theo con dại mới ra vầy.

Lòng lành là vốn có căn xưa,
Bao quản lợi danh chẳng dám chừa.
Nỗi phận, nỗi nhà còn biến đổi,
Thương mình phải nghĩ phận mình xưa.

Mình xưa chưa kẻ độ nên phàm,
Phải ngó tâm mình Đạo mới ham.
Phải phải cùng đời đừng sửa quấy,
Quấy nhiều tức quý dục mình tham.

Yến-Tử thời xưa lúc vận cùng,
Còn mang dép rách đến Quang-Trung.
Nay con chưa đủ thông đường Đạo,
Cứ ngóng theo chân Lão tháp tùng.

Trữ Đức còn hơn muốn trữ vàng,
Giàu sang chẳng chuộc gánh giang san.
Thế đời càng dữ càng kiên đức,
Võ-lực hùng-oai cũng chẳng màng.

Trước-Lâm chứa đựng bảy ông hiền,
Vì bỏ tục-trần mển cảnh Tiên.
Hồng cầu đã chui thân phải vậy,
Hơn thua cười kẻ biết nơi tiền.

Cao ngòi chúng Đạo chẳng cao quyền,
Mở lối dắt người đến cảnh duyên.
Ham hết công danh mòn mỏi đức,
Cũng như ham chở khẳm khuôn thuyền.

Khuôn thuyền Bát-Nhã chẳng hề chìm,
Nổi quá như bông, nặng quá kim.
Có Đạo trong muôn ngòi cũng đủ,
Không duyên một đứa cũng là chìm.

Thiên-Cơ đã lộ lúc khai trời,
Kêu khách phàm trần đã huyệt hơi.
Cứ mển vinh huê cùng lợi lộc,
Chẳng lo kiếp thác đến gần nơi.

Gần nơi Tiên-Cảnh phải xa phàm,
Cái kiếp trần này trẻ chớ ham.
Một miếng đỉnh-chung trăm giọt thảm,
Phải toan lui gót tránh vòng tham.

Nơi lòng Thầy ngự động Thầy hay,
Ngặt nổi là xưa chẳng thế bày.
Đạo hạnh khuyên con gìn tánh đức,
Cửa cung Bạch-Ngọc cũng gần khai.

Mày râu đã đủ phận cùng người,
Biết Đạo, thì con chớ dễ người.
Ăn mượn, ở thừa, đời gặt-gỗ,
Thì toan lo tránh chớ đua bơi.

Suy thời dầu quý cũng ra hèn,
Nghiep cả khuyên con lửa nhúm nhen.
Đôi lúc phân vân đời vẫn thế,
Màng chi miệng độc để chê khen.

Nên hư cuộc thế gấm thường tình,
Đừng mỗi muôn điều đổ Chí linh.
Lành dữ nơi mình chiêu phúc họa,
Thành tâm ắt thấy hết thần minh.

Bề trong ngay thẳng tỏ bề ngoài,
Miệng chánh thì đời vốn trái tai.
Lừa lọc cho cùng rồi nhứt định,
Đừng quen tính một chẳng dè hai.

Phòng cơn biển nọ hóa cồn dâu,
Chưa hết quan viên há hết châu.
Cái bả vinh huê đời rối rắm,
Nguồn dào thông-thả đã là đâu?

Tham chi sự thế lắm đua tranh,
Cái miếng đỉnh chung xúm dượt giành.
Bỏ hết trong cơn mê một giấc,
Trăm năm ngắn-ngủi, nhớ làm lành.

Làm lành cho trọn Phật Trời thương,
Hai chữ hơn thua chó liêu-lường.
Mừng thiệt là khi nường cảnh tịnh,
Khen chê giận ghét lẽ đời thường.

Lời vàng nhắn hỏi khách trần gian,
Một nẻo đường Tiên đáng mấy ngàn?
Bụi đất của trần là của tục,
Chưa ai đem đổi cảnh an nhàn.

Tâm thành có thuở nghiệp nhà nên,
Đạo-Đức khuyên con khá giữ bền.
Hễ đặt bữa cày, buông bữa gỏi,
Phân thân đâu đặt hưởng hai bên.

Đài vân Quan-Võ để phong Thần,
Còn của Thầy đây để nhắc cân.
Muôn Đức, ngàn lành không sót một,
Bao nhiêu công-quả bấy nhiêu phần.

Thiên-Thai nào phải tại trần này,
Chẳng phải giữa trời, chẳng phải mây.
Đưa phép sanh tồn khuyên trẻ ngó,
Theo chơn giới bước níu sau Thầy.

Khờ ngây đã quá hội xuân rồi,
Rồi mới biết đời có bấy thôi.
Thôi chẳng tranh chi mỗi phú quý,
Quý là Đạo-Đức đó ai ôi!

Ai ôi tự nghĩ biết cho xa,
Xa bốn phương trời cũng kiếm ra.
Ra mới manh thì tua liệu lấy,
Lấy nên Đạo-Chánh dẫn truyền ra.

Sanh đời nắng lửa với mưa dâu,
Tội là đâu, phước lại vốn đâu.
Chiu chút như chim cơn khuấy bóng,
Mới vui rồi tới chịu đeo sầu.

Cung trường chim đỡ thế nào đang,
Mất phước ôn nhu ấy mất nhàn.
Quyền biến dầu dùng khi buổi ngặt,
Dần lòng nhớ tránh kể mưu gian.

Sum vầy các sắc, các con nhà,
Dầu phải sang hèn cũng một cha.
Nương dựa con tua vầy hiệp bạn,
Đường đời cũng thế chẳng bao xa.

Khánh chuông tiếng khởi đục nhờn-sanh,
Bỏ ác mà đi đến nẻo lành.
Kiếp trước phải giữa là kiếp phật,
Hễ là có thường phật theo mình.

Xanh xanh nào có phụ người hiền,
Đã thấy trọn quyền đấng Chí-Thiên.
Lo lập nghĩa nhờn đồng loại giúp,
Đừng ham quyền thế một mình riêng.

Chim khôn biết kiếm đậu cây lành,
Người thiện phải giữa Đức háo-sanh.
Tôn trọng người như Trời với Phật?
Thương yêu cả hết chúng sanh thành.

Lợi danh đã đọa biết bao người,
Nhiều kẻ nay còn ý dễ người.
Hễ muốn lợi danh mang thất Đức,
Thờ chung danh lợi hết gần Trời.

Sách truyện xưa ghi đã lắm điều,
Như chuông tỉnh thế gỡ nên kêu.
Đường tu ví bằng không lo trước,
Đền điện Lương-Vương phải cháy tiêu.

Cho hay Trời-Phật chí công bình,
Trước mắt ngờ ngờ thấy phép linh.
Huyền-diệu mũi kim qua chẳng lọt,
Đừng đừng xảo mị gọi tài tình.

Ngọc lành đáng giá biết bao lăm?
Để mê thì ai chẳng tiếc thâm.
Đạo-Đức mãi đời đừng trở dữ,
Làm cho mất nghiệp mấy muôn năm.

Khanh-tể chưa hai bằng hiếu thân,
Nhơn-luân trọn đạo đáng nên thân.
Ví xưa biết chút đường tu niệm,
Thì chắc nay đà ngự các lân.

Khuya sớm tương đưa hết dục lòng,
Lòng dầu toan kế, kế sao xong.
Xong bề nhơn đạo tu gìn trước,
Trước cửa không rồi mới Đạo không

Mão đội không bằng lọng mát đầu,
Làm sao choặng lọng cao cao?
Che năm họ mát, lòng thêm mát,
Muốn chặng mát thì học sách nào?

Thiệt vàng gặp lửa tuổi càng cao,
Dầu gọi mình khờ cũng chẳng nao.
Theo Đạo Cao-Đài ớn cứu độ,
Muôn năm hưởng phúc trở về sau.

Nhiều điều ví chặng phủ gương trong,
Thì mới làm cho cái nghĩa đồng.
Đôn-dập mỗi sâu, thân thâm thiết,
Thầy khuyên hành đạo sẽ vui lòng.

Đắc thất đều do tại máy Trời,
Làm sao qua đặng chốn non khơi.
Tuy không cao mấy mà khôn vói,
Biết rõ cơ quan ắt biết đời.

Thiện ác đáo đầu đã biết chưa,
Hiểu rồi cái ác cũng nên chừa.
Theo làm âm chất may bồi đắp,
Thì sẽ trở về chỗ vị xưa.

Sách đầu muôn cuốn dạy câu lành,
Nào kẻ học cao gọi thế lành.
Đổi thử máy Trời coi có được,
Thì ta đổi tội dữ ra lành.

Sai lầm một thuở biết ăn-năn,
Năn-nỉ lòng kia tự xét rằng:
Rằng ở đời thì nhưn-đạo trọn,
Trọn rồi Thiên-đạo mới hoàn-toàn.

Gông gánh hai vai nặng nợ trần,
Có thân âu hấn khổ cho thân.
Chưa no buổi sớm, lo nôi tối,
Cái kiếp oan kia khá dứt lần.

Lánh đường trần tục đến non Tiên,
Lấy nước nhành dương tưới lửa phiền.
Đã chẳng phải duyên không phải nợ,
Cang chi con buộc tấm tình riêng.

Bên mình sâu vướng khá lo âu,
Bước nhọc đường gay gắng chí dò.
Biển khổ chơi vui lẫn sóng dập,
Mau chơn kẻ trẻ bước con đò.

Lòng Trời đâu có phụ riêng ai?
Ai Đạo-Đức hơn trời một vài.
Dày quả thì công trình phải đặng,
Nặng mà sao đặng đứng trên vai.

Trên vai gánh nặng cả Càn-Khôn,
Khôn-khéo rủ nhau xuống cả phần.
Phần tục theo hoài quên trở gót,
Gót son biết đặng mất hay còn.

Phụng gái non Nam, Đạo trở mời,
Trở mời như vật bốn phương Trời.
Trời Âu, biển Á chờ thay sắc,
Sắc trắng mây lành phủ khắp nơi,

Tính chi những việc tới đâu đâu,
Đâu cũng Trời cao ở khỏi đâu.
Đầu nhà xem rõ cơ Trời Đất,
Trời Đất không sai một mảy nào.

Từ thử nước Nam chẳng Đạo nhà,
Nay Ta gây dựng lập nên ra.
Vi bằng ai hỏi sao bao nả,
Rằng trẻ noi sau biển hóa già.

Tích phúc cho con, Tích hời con,
Con còn lăn-lίου lẫm nghe con!
Con thương con cháu là thương Đạo,
Đạo chẳng ở xa, ở tại con.

Tánh tự thông minh hỏi của ai?
Ban cho nên mới rặng cân đai.
Đường tu ví biết hời lui bước,
Kẻo để ngày qua hết một ngày.

Triều thiên nhứt lộ định phong quang,
Bất ná trần-ai khả quý nhàn.
Thiện tánh tu tâm căn hữu thiện,
Thiên niên gia sự đắc bình an.

Đạo cao thâm, Đạo cao thâm,
Cao bất cao, thâm bất thâm.
Cao khả xạ, hê thâm khả điếu,
Cao thâm vạn sự tại nhơn tâm.

Tĩnh ngộ xả thân tại Phạm-Môn,
Khuyến tu hậu nhứt độ sinh hồn.
Vô lao bất phục hời chơn mạng,
Tĩnh thế kỳ thân đắc chánh tôn.

Thiện tâm minh đạo đắc chơn truyền,
Bảo mạng trì thiên tất đắc viên.
Hậu nhứt khả tri danh lợi chí,
Tâm lưu nhứt thứ thị đương nhiên.

Theo lời Ngài Hiến Pháp Trương Hữu Đức thì 20 bài thi tứ tuyệt bằng Nho Văn sau đây rất khó hiểu. Chúng tôi xin được in lại ra đây để làm tài liệu.

Bình sanh tâm địa náo trung cang,
Nhuộc thể nan tri thể đạo tàn.
Thích hạt công danh tâm mộ hám,
Hữu nhơn, hữu đức đắc giang san.

Tứ quân bạch trực nhứt tâm ưu,
Mãn hạn tu hành đạo thị mưu.
Cử thể đắc thành nan vị thế,
Thánh tâm vô đức nạn nam cừu.

Đạo căn nhứt lượng tâm sai hồ,
Chuyên trị nhứt thời hạnh khả đồ.
Khánh nhứt đấng kỳ y hữu lộ,
Bắc phương đắc ngộ tấn sinh đồ.

Tiên đàn nhứt thể biến Lôi-Âm.
Tận độ nhơn-sanh thoát tục phàm,
Thánh-Giáo phát khai thiên thể mỹ.
Thâu hồi nhập nhứt Đạo Kỳ-Tam.

Tường quang nhứt khí chiếu minh thiên,
Đạo thử khả tri ý diệu huyền.
Nhơn phẩm bất phân Tiên Phật vị,
Đào trang thỉnh nhập cứu quyên nhiên.

Bửu kinh đệ chiếu triệu qui hồi,
 Khả tác từ viên bất cử bôi.
 Thiên-địa vô công nan nhập hội,
 Thành công tùy lực khích nhưn hồi.

Chí cao tự hữu chí cao sanh,
 Sanh lạc cảnh thiên khí tự sanh.
 Sanh trị nhưn bàng tâm tức lự,
 Lự thanh lự trước tất hương sanh.

Lưu danh tự thế, thế năng tôn,
 Tôn tính tôn tâm vật tự tôn.
 Tôn bái bổn thân thành quái sự,
 Sự đương nhiên hại bổn kiên-khôn.

Thành tâm tu niệm đắc thiên-ân,
 Ẩn tứ hiền nhân dữ thiện nhân.
 Phân thị phân phi, phi thị thị,
 Thị phi hậu thức giả phân phân,

Thánh vô trí giả tự nhiên nghinh,
 Thế bất Đạo tòng thế tất khuynh.
 Mạc hám hồng trần khiêm tạo mộng,
 Thức tâm dị chưởng đáo hồ đình.

Hán chất vô tri thử dục sâu,
 Đình tiền tu tĩnh mộng huyền cầu.
 Thành tâm háo Đạo thiên tai tán,
 Chánh thị kỳ khoa đắc sở cầu.

Chí Đồng đắc kiến diện Thân-Nông,
Bác-ái tương tâm khẩn bạch hồng.
Đắc dược khả đình tiền khẩu phục,
Thiên trung hữu ngã giáng tinh thông.

Huyền vi nhứt trí thức Càn-Khôn,
Tặng nữ diệc tri độ thử hồn.
Nghiệt trái khuyến quân tu tuyệt tận,
Thiên-Đình hữu lộ dĩ khai môn.

Bá lạc hữu duyên hưởng Thánh tình,
Khoan hồng thức tỉnh mộng oai linh.
Thử nhân đắc vấn quân tu thuyết,
Bán thế vô công hữu đắc sinh.

Hy sanh hà xứ đáo Chơn thân,
Tại thế hữu nhưn tất hữu quân.
Độc chiếm nhứt quyền sanh thế giải,
Thiên căn vạn kiếp vĩnh tri toàn.

Thiên-cơ dĩ định nhứt danh qui,
Tam-Giáo qui nguyên chỉ thị kỳ.
Đạo thị tối cao vô thế đoán,
Hà nhưn đạ tánh đáo khinh khi.

Quản trí minh tâm đắc thức thì,
Hành tàng huyền diệu thế nan tri.
Kỳ tâm sở hướng tà hồi chánh,
Đắc cảnh Thiên ban quá dạ tri.

Niên ngoạt nhưt thời hữu định phân,
Bất tri thế sự thủy phong vân.
Thương tâm hoài cổ Lưu-Linh chí,
Thiện ác tùy công diệt đọa trần.

Diệu đạo tùy đường chí hữu linh,
Thanh trung liên cộng tác liên bình.
Thùy tri thế sự tâm thêm quý,
Đắc nhữ trung toàn vạn lý minh.

Nhật tại thêm đầu, Nguyệt tại song,
Hà thời liễu đạo đắc Tiên phong.
Thùy tri công đức Thiên tâm khiển,
Đắc địa nhưn do tánh tự phòng.

THI VĂN DẠY ĐẠO
THÁNH-NGÔN HIỆP TUYỂN
QUYỂN I